

הבועה

ג'מס א. סמית

אותן רק ממים וסבון כפי שעושים אחרים. הוא השתדל לעשות בועות עמידות יותר. תחילה הוא הוסיף למים עם סבון קצת דבק. אבל אז התערובת הייתה סמיכה מדי. אזי הוא דילל את הדבק בנפט. זה היה כבר יותר טוב. ובפעם הבאה הוא הוסיף קצת אבקת סבון ובאותו לילה עשה בועה בקוטר של מטר. הבועה התעופפה חמש דקות עד שפגעה באפו של הדוד הנרי התפוצצה.

יואל התרגש מאוד. הוא חשב שקצת שמפו יכול לשפר את הבועה. וכך באמת היה. אחר כך הוא הוסיף קצת דבק מהיר וקצת דובשה. והבועות נעשו גדולות יותר ויותר וגם החזיקו יותר זמן.

הבועות תמיד פגעו בדוד הנרי והוא אמר כל פעם "יואל, יום אחד תגרום לצרות צרורות עם הבועות שלך. זה לא טבעי שבועות תהינה גדולות כל כך ותחזקנה כל כך הרבה זמן."

אבל יואל היה מדען. זה היה בדמו. הוא המשיך לערוך ניסויים עוד ועוד.

ערב אחד יואל ישב עם הדוד הנרי על מרפסת ביתם על הגבעה. הוא הכין תערובת חדשה לבועה.

יואל חי עם דודו הנרי בבית רעוע על הגבעה מעל עיירת האגם הרדום. במשך היום יואל עזר לדודו לטפל במשק שלו, אך מיד אחרי ארוחת ערב הוא ישב עם דודו הנרי על המרפסת ושיחק בתחביב המיוחד שלו.

התחביב של יואל היה ניפוח בועות. אבל הבועות של יואל לא היו בועות רגילות. לא! במשך שנים יואל השתדל לנפח בועות גדולות במיוחד, וכאלה שנשמרו היטב. והן אמנם נשמרו יפה. זאת כי יואל השתמש בתערובת מיוחדת לעשייתן. הוא לא עשה

הפעם הוא הוסיף קצת זפת שמצא באתר הבנייה הסמוך. דוד הנרי הדליק את המקטרת שלו ואמר שוב "יואל, יום אחד תגרום לצרות צרורות עם הבועות שלך. זה לא טבעי שבועות תהינה גדולות כל כך ותחזקנה כל כך הרבה זמן." אבל כאמור יואל היה מדען. הוא היה מוכרח לערוך ניסוי. הוא נכנס הביתה וחזר עם צינורית הבועות שלו והתחיל לנפח.

בהתחלה היה קשה מאוד לנפח. אך כשהבועה גדלה הניפוח נעשה קל יותר. יואל נשם עמוקות והתחיל לנשוף ונשף ונשף והבועה גדלה וגדלה. היא הסתירה כבר את הכל שלפניו והוא לא ראה יותר את העיר ואפילו לא את הדוד הנרי. איפשהו ברקע שמע יואל את קולו של הדוד שאומר "יואל, יום אחד תגרום לצרות צרורות עם הבועות שלך. זה לא טבעי..." אבל יואל לא שמע יותר. הבועה הייתה כל כך גדולה שהתחילה להשתפשף על הארץ. והוא נשף ונשף! כמעט ולא נשאר לו כוח לנשיפה אבל הבועה גדלה וגדלה. יואל עבר לקצה המרפסת כדי שהבועה תוכל

להיתלות באוויר. מטר, מטר ורבע, מטר וחצי.. והבועה גדלה ויואל יכול היה רק לשמוע את הדוד הנרי האומר "שכך אחיה..!" ואז נשמע קול "פופ" אדיר והבועה ניתקה מהצינור. רגע אחד היא רק רעדה אך לא התפוצצה. ואז התחילה להתגלגל. בהתחלה לאט ואחר כך מהר יותר ויותר ירדה במורד הגבעה. הדוד הנרי קפץ על רגליו "יואל, אמר "אמרתי לך שפעם..". אבל יואל לא הקשיב. הוא התחיל לרדוף אחרי הבועה הענקית שלו. במורד הגבעה עמדה הפרה בטי. היא הרימה את ראשה, הפסיקה ללעוס עשב ואמרה "מוו.." ואז הבועה פגעה בה. היא הייתה כה דביקה שבטי נדבקה אליה והתגלגלה אתה במורד. קלאם טומפסון הלך דווקא אל הדוד הנרי עם סל ביצים כשראה את הבועה. הוא לא הספיק לקרוא "הצילו!" וכבר התגלגל עם הבועה בכוון העיירה. החתולה פריסי הלכה אחרי קלאם. תוך שניות היא הייתה כבר בתוך הבועה והתגלגלה אל עיירת האגם הרדום. ואחריה רץ יואל ואחריו הדוד הנרי

שצעק "יואל! אמרתי לך!.."

תוך זמן קצר הבועה הגיעה לכביש. שם נסע מר ארנולד הירקן עם סוסתו בכוון האגם הרדום. הוא כמעט וישן בעגלה כי דייזי הסוסה ידעה היטב את הדרך הביתה והלכה ללא עזרתו. אך לפני שהבין מה קורה לו הבועה פגעה והסוסה, העגלה, הירקות ומר ארנולד כולם התגלגלו לאורך הכביש. עכשיו הסוסה צהלה, החתולה יללה, הפרה געה, קלאם טומפסון קילל ומר ארנולד צעק "הצילו!". אנשים ברחוב הראשי הסתכלו מה גורם לרעש כזה. הם נעצרו בתדהמה כשראו את הבועה הענקית מתגלגלת לאורך הרחוב עם ראשי חיות, ידיים ורגליים בולטות ממנה. ולפני שיכלו לברוח הבועה הגיעה!

הרימה את המכונית שעמדה לפני משרדו של הדוקטור פרסון. אחר כך היא אספה את העלמה אני ג'ונס הזקנה שישבה על הספסל וסרגה. על המדרכה שיחקו כמה ילדות בקפיצות חבל והן נעלמו בתוך הבועה. כל אחד וכל דבר ברחוב הראשי שלא היה מחוזק לאדמה או לקיר התגלגל

בתוך הבועה הענקית הזו.

יואל והדוד הנרי הגיעו בינתיים לעיירה. הם עמדו נחרדים כשראו את הבועה המתגלגלת דרך העיר ואוספת את הכל שבדרכה. "דוד הנרי! דוד הנרי" קרא יואל "איך אעצור את זה. מה אעשה?"

והכל שהדוד הנרי יכול היה לומר היה "יואל, אמרתי לך שפעם..."

בקצה הרחוב בראשי עמדה כנסייה עתיקה. זו הייתה כנסייה קטנה ויפה ואנשי האגם הרדום היו מאוד גאים בה כי היה לה צריח גבוה ומחודד. והבועה שהתגלגלה לאורך הרחוב הראשי, מלאה בני אדם, חיות וחפצים, התכוונה ישר לכנסייה! "אבוי לי!" קרא יואל "כולם יהרגו, וכל זה בגללי!" הבועה התגלגלה עכשיו כל כך מהר שהתחילה לקפץ. ואיזה רעש עשתה! האנשים צעקו ובכו והחיות יללו. ולפני שהבועה פגעה בכנסייה היא נתנה קפיצה גדולה ונחתה ישר על קצה הצריח! רגע אחת היא נעצרה, הוציאה קול "שששש...", הנשיפה של יואל הבורחת ממנה, ואז נעלמה.

איזה בלגן! בני אדם, מכוניות, עגלות, ספסלים, חיות וירקות, הכל נשפך בקצה הרחוב הראשי, וכל זה ישב בתוך תערובת דביקה וגועלית.

במשך חודש ניקו את העיירה אחרי שהבועה של יואל התפרקה. שנה שלמה אנשים עוד הוציאו את שרידי הבועה משערות ומהבגדים שלהם. אף אחד באגם הרדום לא יכול היה לשכוח את הבועה.

אנשי העיר אספו כספים ושלחו את יואל לאוניברסיטה, שם יוכל לערוך ניסויים בלי להרוס את העיר כולה.

אבל יואל חסר מאוד לדוד הנרי. כל ערב, אחרי הארוחה, הוא יושב על המרפסת ומדליק את המקטרת שלו. "יואל זה" הוא אומר "ידעתי שפעם יצא משהו טוב מהניסויים שלו."